

1 Ioan 4,17-21

Secțiunea studiată anterior, din punctul de vedere al caracterului temei sale, a ridicat probabil cerințe mari pentru înțelegerea noastră. Acum însă avem ocazia să studiem ceea ce leagă secțiunea anterioară de versetele care ne stau în față, lăsând la o parte anumite detalii și să le expunem simplu și în mare. Cine se poate îndoii de faptul, că a fost intenția Autorului divin să îndrepte atenția fiecărui credincios spre un subiect și să-l lege de el, subiect pe care credincioșii îl consideră în mod obișnuit prea sublim și de aceea de nerealizat practic? Deoarece el este parte componentă a unei scrisori, care nu este adresată unei singure persoane, ci mai mult ca oricare altă scrisoare este adresată nemijlocit tuturor copiilor lui Dumnezeu, nu ar trebui noi, fiecare din noi, să acordăm cea mai mare atenție acestui subiect? Cu siguranță vom constata, că adevărata credință în Hristos dă dreptul fiecărui credincios adevărat, prin puterea vieții noi și a Duhului lui Dumnezeu care locuiește în el, să studieze din nou aceste binecuvântări în prezența lui Dumnezeu și să cugete la ele. Pe lângă aceasta ne putem aștepta, că El în dragostea Sa nu numai ne va da o înțelegere spirituală mai mare, ci și ne va ajuta să ne însușim și să ne bucurăm de privilegiile, pe care El ni le pune în față. Mulți dintre noi au făcut din când în când experiența minunată, că unul sau altul din locurile din Scriptură sub călăuzirea Duhului au revelat conținutul lor bogat în comori, cu toate că până în acel moment ochii noștri nu au descoperit nimic din această frumusețe. În secțiunea care ne stă înaintea să căutăm mai intens după aceste comori ascunse, deoarece ele sunt destinate pentru a lărgi și adânci părtașia noastră cu Dumnezeu.

În primele șase versete din 1 Ioan 4 am găsit piatra de încercare dublă a adevărului față de prorocii falși, și anume Isus, venit în carne, și revelația apostolică, aceasta înseamnă, Noul Testament. După aceea apostolul, în felul lui caracteristic, a scos în evidență cu aceeași intensitate marele subiect al dragostei, cum a făcut apostolul Pavel în 1 Corinteni 13. Copiii lui Dumnezeu trebuie să se iubească unii pe alții, deoarece dragostea este din Dumnezeu; oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu. Vedem totodată că Ioan privește dragostea ca fiind de nedespărțit legată de adevărul mare al vieții veșnice în Hristos și prin aceasta cu noua relație cu Dumnezeu Însuși și cunoașterea Sa pe baza înțelegerii spirituale. De aceea pentru credinciosul de pe pământ este vorba de un domeniu care depășește atât cunoașterea omenească cât și sentimentele naturale. El se extinde asupra credincioșilor care sunt pe pământ, și anume pe o bază care este nu numai supranaturală, ci este și dumnezeiască și ne conduce, așa cum vom vedea, în legătură directă cu Dumnezeu și prezența Sa. Tot ce stă în legătură cu aceasta se referă nemijlocit la fiecare credincios în parte, însă nu îl conduce să ocupe o poziție mai înaltă și să lumineze ca o stea singulară, ci în relația intimă care rezultă din rămânerea lui Dumnezeu în el și rămânerea lui în Dumnezeu. El va dori nu numai să umble în lumina lui Dumnezeu, ci și în dragostea lui Dumnezeu, care este de fapt natura lui Dumnezeu și totodată izvorul noii naturi a credinciosului.

Însă astfel de gânduri ar putea să trezească în sufletul credinciosului sentimente subiective și să-l ademenească la aroganță, deoarece ele sunt realmente atât adevărate cât și deosebit de sublime. De aceea pasul următor din secțiunea noastră pune pe credincios deoparte și îi prezintă total obiectiv acțiunea lui Dumnezeu fără vreo contribuție a credinciosului. «În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu față de noi (sau: în cazul nostru), că Dumnezeu L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. În aceasta este dragostea, nu pentru că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că El ne-a iubit și L-a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre.»

Orice „înlocuitor” pentru Hristos ar fi fost total insuficient. Noi avem nevoie de realitatea infinită a dragostei lui Dumnezeu în Hristos; mai întâi pentru ca noi, care eram morți, să trăim prin El, și apoi, pentru ca El, ca Suplinitor, să fie făcut păcat pentru noi, cei care eram vinovați și necurați. Dragostea, care putea să de-a naștere la astfel de rezultate extraordinare, se găsea exclusiv în El, nu în noi. De aceea noi am devenit ucenici numai ai Domnului Isus, nu ai lui Thomas von Kempen sau al altor mistici. Este scopul categoric de a fonda adevărul pe ceea ce a

fost Dumnezeu pentru noi, și nu pe ceea ce noi suntem pentru El sau pe ce dorim să fim pentru El.

După ce apostolul a prezentat clar, demn de admirat, acest fapt, acum atrage atenția, că dacă Dumnezeu ne-a iubit în felul acesta, atunci și noi trebuie să ne iubim unii pe alții. Noi iubim pe Dumnezeu, și nu putem altfel, decât să-L iubim, dacă credem în dragostea Sa nemărginită în Hristos față de noi. Dar noi ar trebui în același fel să iubim și pe aceia care Îl iubesc, deoarece noi toți suntem copiii Săi. Urmează apoi afirmația remarcabilă, pe care o găsim foarte asemănător și în Ioan 1,12, unde ea se referă la Fiul, în timp ce în 1 Ioan 4,12 stă în legătură cu copiii lui Dumnezeu. Hristos a revelat în chip desăvârșit pe Dumnezeul nevăzut; cum poate deci dragostea noastră reciprocă să facă același lucru? Prin faptul că noi iubim, așa cum am văzut, căci atunci «Dumnezeu rămâne în noi și dragostea Lui este desăvârșită în noi.» Fără să ai viață în Hristos, aceasta ar fi imposibil. Însă noi avem nevoie mai mult decât aceasta, și aceasta ne-a fost de asemenea dat, și anume «din Duhul Lui» (versetul 13). Este același Duh care s-a coborât odinioară și a rămas pe Hristos pe baza desăvârșirii Sale personale și lăuntrice, care acum rămâne și în noi pe baza lucrării Domnului făcută la cruce pentru noi. Prin aceasta este posibil ca noi să rămânem în Dumnezeu, tot așa cum El rămâne în noi, și să știm despre această rămânere reciprocă. Acest singur fapt ne păzește să nu ne considerăm mai presus decât se cuvine. Prin har avem acces liber la relații intime cu Dumnezeu în mod larg.

Cu toate că în versetul 12 s-a spus, că vederea lui Dumnezeu întrece aptitudinile naturii omenești, în versetul 14 citim despre a vedea pe Dumnezeu, care a putut fi confirmată prin martori oculari: «Și noi am văzut și mărturisim că Tatăl L-a trimis pe Fiul ca Mântuitor al lumii.»

Prin aceasta ei nu au dat mărturie despre o viziune sau o scenă asemănătoare, ci despre o înfăptuire prin credință prin puterea Duhului Sfânt. De aceea după mărturisirea că Isus este Fiul lui Dumnezeu urmează ca pas următor binecuvântarea, că «Dumnezeu rămâne în el și el în Dumnezeu.» Dumnezeu în harul Său acționează cu noi în această ordine. Aceasta este confirmat în mod evident în versetul 16, unde apostolul se face iarăși una cu tot restul credincioșilor, prin aceea că adaugă: «Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi.» Căci cine ar fi vrut să limiteze aceste cuvinte, care vorbesc despre părtășia credincioșilor cu Dumnezeu, numai la cercul apostolilor? Părtășia se bazează pe viața nouă și pe lucrarea de ispășire înfăptuită; ea este însă prezentată prin Duhul ca fiind o consecință, așa că noi ca copii ai lui Dumnezeu avem parte de bucuria și dragostea Sa: «Dumnezeu este dragoste, și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu în el.» În această ordine face sufletul experiență spirituală și primește putere spirituală. Fiecare parte componentă a acestor binecuvântări este o realitate pentru relația credinciosului cu Dumnezeu, și fiecare detaliu este amintit aici la locul potrivit. Ce încurajare pentru credinciosul simplu; dar ce admonestare pentru cel care se comportă indiferent sau neglijează o astfel de favoare și bucurie divină! Cât de remarcabil este și faptul, că nimic nu amintește de visuri sau viziuni supranaturale, dar și că nimic nu slujește la ridicarea credinciosului în ochii altora sau înaintea propriilor lui ochi!

S-ar putea să ni se pară imposibil, ca harul, care s-a desfășurat așa de bogat înaintea noastră, să mai poată adăuga ceva, că el ar putea să ofere ceva mai mult. În primul rând noi am găsit izvorul tuturor acestor binecuvântări în dragostea lui Dumnezeu, prin aceea că El a trecut asupra noastră valoarea vieții și morții lui Hristos pe când noi eram încă morți în păcate. În al doilea rând am văzut că dragostea dumnezeiască este tot așa de sigur activă între noi, cum este de sigur că noi am fost născuți din Dumnezeu și Îl cunoaștem. Pe lângă aceasta, Duhul Sfânt rămâne în noi, ca să ne întărească și să ne învioreze, prin aceea că El ne menține în Dumnezeu și ne lasă să savurăm rezultatele acestei rămăneri în puterea spirituală. Cu toată atenția se scoate în evidență, că fiecare credincios are drept la acest har; desigur sufletele noastre trebuie să se găsească în părtășie cu Dumnezeu, pentru ca acest har să poată lucra. În versetul 17 ne este prezentată o altă binecuvântare, într-un fel oarecare o încununare a privilegiilor numite mai înainte: «În felul acesta a fost desăvârșită dragostea față de noi, ca să avem îndrăzneală în ziua judecății, pentru că,

așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta.» Prin aceasta se deschide credinciosului un acces nou, important, la binecuvântările dumnezeiești. Este vorba de dragostea dumnezeiască, însă în acest caz nu numai de revelarea ei în favoarea noastră, atunci când eram complet fără valoare și inapți pentru orice fel de bine; și nici de faptul că dragostea Lui în noi, copiii lui Dumnezeu, dă naștere în noi la dragoste reciprocă. Și nici în primul rând nu se referă la suspinul Duhului Sfânt, care suspină împreună cu noi, sfinții mântuiți cu trupuri nemântuite, în mijlocul întregii creații, care dorește după eliberarea de care va avea parte la arătarea Domnului Isus în putere și slavă. Ioan a vorbit de faptul că Duhul Sfânt lucrează aici și acum în copiii lui Dumnezeu în puterea dragostei dumnezeiești și le face prețioasă savurarea prezenței lui Dumnezeu. Aceasta era dragostea desăvârșită în noi (versetul 12). În versetul 17 Ioan vorbește de o favoare mult mai aleasă, și anume, că dragostea a fost desăvârșită cu noi, pentru ca noi să avem îndrăzneală în ziua judecării. Această «îndrăzneală» este mai presus de orice gând cu privire la faptul că credinciosul ar putea totuși să meargă la judecată, aceasta înseamnă la judecata veșnică, judecata dreaptă, care va lovi pe orice vinovat și pe orice om nemântuit. Judecata dumnezeiască, care a fost încredințată Domnului Isus spre executare, va lua cunoștință despre orice gând ascuns și despre orice cuvânt, precum și de toate acțiunile trupului. Ce om ar putea păși într-o astfel de judecată, fără să nu fie declarat vinovat și condamnat?

Deja în Vechiul Testament, care în comparație cu Noul Testament aruncă puțină lumină asupra judecării morților, auzim pe psalmist spunând: «Nu intra la judecată cu robul Tău! Pentru că înaintea Ta nici un om viu nu este drept» (Psalm 143,2) Aceasta ne arată, că nici măcar un «rob al lui Dumnezeu» (aceasta înseamnă un „credincios”), ca să nu mai vorbim de păcătoșii indiferenți, da, că nici un om viu nu poate fi îndreptățit în judecata Domnului. Căci judecata nu poate nici să ignoreze fapte și nici să scuze păcate, căci nici un om muritor nu a trăit vreodată o viață fără păcat. Cum ar putea un om păcătos să fie îndreptățit sau salvat?

Pe când Domnul nostru era pe pământ, S-a referit în cuvinte desăvârșit de simple și clare la această problemă așa de îngrozitoare pentru om (compară cu Ioan 5). El vorbește de la Sine Însuși ca Fiu al lui Dumnezeu devenit carne, care are autoritate să dea viață oricui care crede în El, și care are autoritate și să exercite judecata tuturor păcătoșilor, care Îl leapădă și Îl disprețuiesc. El îi dăruiește viață celui ce crede și pe cei necredincioșii îi va duce la judecată. Cuvintele, care lasă să se recunoască pe deplin clar calea mântuirii, le găsim în versetul 24: «Adevărat, adevărat vă spun că cine aude Cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.» (Ioan 5,24) Cuvântul «judecată» din acest verset a fost redat greșit în alte traduceri prin cuvântul „condamnare”. Prin aceasta el trebuia adaptat la concepția greșită răspândită în creștinătate, că va exista o judecată generală, atât a celor credincioși cât și a păcătoșilor. Prin expresia «judecată», fiind singura care redă adevăratul sens, se exclude această rătăcire. Prin aceasta Domnul face cunoscut în locul acesta: fiecare, care aude cuvântul Său (prin aceasta nu este vorba de cele zece porunci sau ceva asemănător lor), și crede Aceluia care a trimis pe Mântuitorul (căci este esențial ca noi să recunoaștem Darul mare al dragostei Sale), are viața eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.

Credinciosul nu va trebui niciodată să fie pus înaintea judecării din cauza vinei sale, așa cum va fi cu necredincioșii. Dacă credem cuvintele Domnului, atunci știm că credinciosul a trecut deja din moarte la viață; prin faptul că la primit pe Hristos, el a primit viața veșnică. Hristos este glorificat prin aceasta. Dar deoarece necredinciosul Îl dezonorează pe El și cuvântul Său și nu crede că Dumnezeu în dragostea Sa a trimis pe Hristos, el trebuie trezit să meargă la judecată („condamnare” nu este expresia corectă), în timp ce credinciosul primește învierea vieții, care în versetul 24 este pusă clar în opoziție cu învierea pentru judecată. Totuși credinciosul după învierea lui va trebui să dea socoteală față de Domnul Isus cu privire la tot ce a făcut în viața lui; atunci el va fi deja acolo sus. Aceasta nu are nimic a face cu judecata din care credinciosul, potrivit cuvintelor Domnului, va fi scos. Judecata asupra păcatelor noastre a purtat-o Domnul Isus la cruce; prin aceasta această problemă este rezolvată prin har. Credinciosul însă va fi

descoperit (nu judecat) înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca el să cunoască tot așa cum el a fost cunoscut. El va fi atunci copleșit de mărimea harului lui Dumnezeu, care s-a făcut cunoscut în mântuirea lui.

Un alt loc, care se ocupă cu această temă, îl găsim în Evrei 9,27-28. Acolo este pusă față în față soarta omului natural, moartea și judecata, cu ceea ce Hristos a câștigat pentru credincios. În locul morții lui a intervenit moartea lui Hristos, care prin jertfa Sa a îndepărtat toate păcatele lui; în loc de judecată, el așteaptă acum arătarea lui Hristos fără păcat (aceasta înseamnă, fără legătură cu păcatul) spre fericire. Pentru aceia, care așteaptă a doua Sa venire, în locul judecății a intervenit mântuirea.

Credinciosul trebuie numai să țină cu tărie ceea ce spune Scriptura cu privire la îndreptățirea prin credință, ca să recunoască că concepția cu privire la o judecată comună a păcătoșilor și a credincioșilor este tot așa de incompatibilă cu Evanghelia ca și gândul că credincioșii trebuie să treacă efectiv prin judecată. Atât cât îmi este cunoscut, niciunul din părinții bisericii, cu atât mai puțin un conciliu în hotărârile lui, nu a cunoscut clar acest adevăr și nu a ținut cu tărie la el. Nici una din așa-zisele mărturisiri de credință nu mărturisește acest adevăr cu privire la Hristos. Este clar, că această concepție falsă trebuie să conducă la contradicții. Nimeni nu poate tăgădui, că Domnul va reveni pentru a lua pe credincioși, aceasta înseamnă, pe credincioșii Adunării în totalitatea ei și pe credincioșii din timpul Vechiului Testament. El îi va uni cu Sine în văzduh și îi va duce în casa Tatălui. Concepția unei judecăți generale (care se sprijină pe separarea celor buni de cei răi dintre națiuni, făcută de Domnul, relatată în Matei 25,31-46) conduce la presupunerea derutantă, că cei îndreptățiți de Dumnezeu, după ce ei sunt deja în starea minunată, vor trebui verificați în judecată de către Mântuitorul lor, dacă nu cumva în final totuși să meargă la pierzare. Fără îndoială această alternativă este respinsă de orice credincios sănătos. Se scoate țepușa din această afirmație îngrozitoare, spunându-se că această judecată nu înseamnă altceva decât ca credincioșii să fie declarați mântuiți. Nu pricep ei, că prin aceasta ei fac ineficient gândul lor cu privire la judecarea și a celor credincioși? Reprezentanții acestei păreri ar face bine să cerceteze Scripturile, ca să vadă dacă cumva ei în interpretarea lor incorectă sunt în concordanță cu afirmațiile autorizate ale Domnului, că credinciosul nu vine la judecată și că judecata este hotărâtă numai pentru omul fără Hristos, pentru cel vinovat și pierdut.

Învățătura cu privire la o judecată generală este în contradicție directă cu Cuvântul lui Dumnezeu, care, așa cum Domnul Însuși spune, va judeca pe aceia care acum nu au primit cuvintele Sale. Această învățătură a fost susținută și în cunoscutul canon al lui Vincent von Lerins și este conținută în crezul bisericii catolice din răsărit și din apus, răspândește însă pretutindeni numai întunerice spiritual. Ea jefuiește pe adepții ei de mângâierea la care ei au dreptul prin Hristos și lucrarea Sa, cu ajutorul credinței. Ea contribuie atât la dezonorarea Tatălui cât și a Fiului; căci este voia lui Dumnezeu, ca credinciosul să fie pe deplin sigur de harul Său și să savureze roadele dragostei Sale, atât viața veșnică cât și mântuirea. Această părere greșită nu ia în seamă că Domnul în chip minunat va pune deoparte pentru Sine pe ai Săi, care acum încă mai trăiesc într-o lume ticăloasă, prin înviere și răpire și îi va duce în gloria cerului.

Apostolul Ioan nu prezintă această favoare măreață a lui Dumnezeu pe terenul sau în caracterul dreptății, ca apostolul Pavel, care în 2 Corinteni 5,21 spune: «Pe Cel care n-a cunoscut păcat, (Dumnezeu) L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El.» Niciodată Judecătorul nu va supune judecății valoarea dreptății divine, pe care El Însuși a adus-o pentru noi. El va judeca pe toți aceia care își atribuie o dreptate proprie, căci ea constă numai din minciună și înșelătorie. Tot așa El va judeca pe toți care în chip ușuratic L-au desconsiderat și și-au căutat satisfacția proprie prin provocarea lui Dumnezeu. El va aduce o judecată și mai aspră peste nedreptatea oamenilor, care consideră nedreptatea drept adevăr, așa cum este cazul în creștinătatea cu numele și în anumite cazuri și în iudaism. Însă pe cei găsiți în Hristos Isus, cărora El le-a devenit înțelepciune de la Dumnezeu și dreptate și sfințenie și mântuire, El nu-i va lăsa niciodată să fie atinși de suflul de gheață al judecății în cer, după ce El le-a umplut inimile prin Duhul Său cu căldura harului Său. Este un gând atât monstruos cât și neîntemeiat, că în ziua

aceea Judecătorul va pune la îndoială faptul că El Însuși este dreptatea noastră. Această afirmație este contrazisă prin tot textul anterior. Prima jumătate a capitolului 5 din 2 Corinteni dă dovada, că puterea vieții de înviere a lui Hristos a salvat pe credincios de cele două grozavii ale omului firesc, de moarte și de judecată. «Pentru că știm că, dacă ar fi desfăcută casa noastră pământească a cortului acestuia, avem o clădire de la Dumnezeu, o casă nefăcută de mâini, eternă, în ceruri. Pentru că, în adevăr, gemem în acesta, dorind fierbinte să fim îmbrăcați cu locuința noastră cea din cer, dacă, în adevăr, când vom fi îmbrăcați, nu vom fi găsiți dezbrăcați. Pentru că, în adevăr, noi, care suntem în cort, gemem împovărați, pentru că nu dorim să fim dezbrăcați, ci îmbrăcați, pentru ca ce este muritor să fie înghițit de viață. Și Cel care ne-a făcut chiar pentru aceasta este Dumnezeu, care ne-a și dat arvuna Duhului. Suntem încrezători deci întotdeauna și știm că, fiind acasă în acest trup, suntem departe de Domnul (pentru că umblăm prin credință, nu prin vedere). Suntem încrezători, spun, și ne place mai bine să fim departe de casă, afară din trup, și să fim acasă la Domnul. De aceea ne și străduim să-I fim plăcuți, fie că suntem acasă, fie că suntem departe de casă. Pentru că noi toți trebuie să fim arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să primească cele făcute în trup, potrivit cu cele ce a făcut, fie bine, fie rău.»

Pe apostol îl interesează în această secțiune cunoașterea credinciosului, că lui i-a fost luată orice frică de moarte și judecată, deoarece Dumnezeu ne-a așezat în aceeași poziție ca Hristos, pentru ca El să fie Cel întâi-născut dintre mai mulți frați, care au fost făcuți asemenea chipului Său de slavă. Prin lucrarea Sa El a luat morții groaza ei, care stăpânește peste toată omenirea. Deoarece noi încă mai purtăm un trup care nu a fost mântuit, noi oftăm apăsăți; și aceasta cu atât mai mult, chiar dacă este într-un fel corespunzător lui Dumnezeu, cu cât noi înșine am fost împăcați cu El și posedăm deja binecuvântările legate de aceasta. Dorim să fim îmbrăcați cu trupul transformat. Însă tot timpul noi suntem încrezători, căci știm că despărțirea și a fi la Hristos este mult mai bine (așa cum Pavel scrie credincioșilor din Filipi) decât să fi departe de Domnul, și de aceea și noi dorim să fim acasă la Domnul.

Judecata, pe care o va face Hristos, nu ne produce frică, oricât de serioasă fără îndoială va fi ea; căci El a purtat deja judecata noastră la cruce. Dumnezeu ne pune uneori deja aici deoparte prin boală și în alte feluri și ne oferă ocazia, despărțiți de solicitările prin muncă și preocupări, să ne verificăm starea și umblarea. El cercetează rănilor noastre și se uită în colțul ascuns al inimii noastre. El ne conduce să strigăm: «Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!» (Psalm 139,23.24) O judecată de sine de felul acesta este deosebit de utilă. Am pierde multe binecuvântări dacă nu am practica-o. Însă ceea ce credinciosul practică acum prin judecata de sine este numai o parte din ceea ce va avea loc în măsură deplină înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. A scăpa de descoperirea înaintea Lui înseamnă să pierzi binecuvântarea mare legată de această descoperire. Apostolul nu intenționează nicidecum să ne neliniștească sau să ne descurajeze. El vorbește exclusiv de faptul cum noi suntem copleșiți de un sentiment de adâncă compasiune față de semenii noștri nemântuiți și de aceea suntem mânați să-i convingem să se întoarcă la Domnul din împietrirea inimii lor: «Cunoscând deci frica de Domnul, îi înduplecăm pe oameni» (2 Corinteni 5,11). Ei simt această frică pentru cei necredincioși, nu pentru ei înșiși sau din cauza propriei lor primiri la Dumnezeu. Căci el spune în continuare: «dar Dumnezeu ne cunoaște bine și nădăjduiesc că și voi ne cunoașteți bine în conștiințele voastre.» Harul ne-a condus să lăsăm cu toată solitudinea lumina lui Dumnezeu în Hristos să lumineze în noi. Această iluminare înăuntru poate fi împiedicată; dar înaintea scaunului de judecată descoperirea (sau darea pe față a) ființei noastre va fi desăvârșită. Atunci, în starea de glorie, noi vom fi capabili, fără rușine falsă, cu ochi netulburați, să privim toată gloria Sa, cu toate că ea va duce la o mare smerire din partea noastră. Dar ce onoare va însemna ea pentru Dumnezeul oricărui har și pentru Fiul, căruia fiecare credincios Îi datorează această binecuvântare, precum și pentru Duhul Sfânt, a cărui putere permanentă, activă, a făcut parte fiecărui credincios de această binecuvântare în viața sa.

Noi nu avem nevoie să căutăm după alte argumentări, căci versetul 17 distruge complet părerea eronată, veche de secole, despre o judecată generală. Această rătăcire nu numai a păgubit mărturia adevărului, ci și, prin lipsa cunoașterii adevărului, a împovărat unele suflete temătoare de Dumnezeu. «În felul acesta a fost desăvârșită dragostea față de noi, ca să avem îndrăzneală în ziua judecății.»

Cugetați la aceste cuvinte, voi cei care vă lăudați cu „învățătura bisericii” și nu ați ajuns la gândul că prin aceasta ați trecut «la o altă evanghelie, care nu este evanghelie” (Galateni 1,6)! Prin aceasta apostolul condamnă acel sistem doctrinar care venerază crucea ca pe un idol, dar care niciodată nu a înțeles învățătura dumnezeiască, că Hristos Cel crucificat i-a eliberat de oameni cu toate tradițiile, filozofiile și știința lor, toate lucruri care se ridică împotriva Bibliei și a lucrării de răscumpărare a lui Hristos. Dragostea lui Dumnezeu față de păcătoși S-a arătat prin aceea, că El ne-a dat viața lui Hristos ca posesiune a noastră și că moartea Sa a ispășit păcatele noastre. Prin aceasta dragostea a putut să ajungă desăvârșită în noi, cei sfințiți, prin acțiunea Duhului Său. Însă nici chiar aceasta nu a fost de ajuns să satisfacă pe Dumnezeul nostru cu privire la onoarea Fiului Său. Dragostea a ajuns desăvârșită cu noi pentru ca noi «să avem îndrăzneală în ziua judecății». Aud întrebarea: „Pot cu adevărat să fie astfel de făgăduințe în Biblie, și pot fi ele înțelese în felul în care sunt scrise?” Nu m-aș mira câtuși de puțin, dacă astfel de gânduri ar apărea și la voi, fără să fi îndrăznit să vă exprimați necredința voastră cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu.

Dar nu lipsește nimic în claritate cuvintelor cu care apostolul ne asigură că dragostea a ajuns desăvârșită cu noi, așa că noi putem privi cu îndrăzneală ziua judecății, și nu cu tremur și îndoială. A întemeia această îndrăzneală pe altceva decât numai pe lucrarea lui Hristos ar fi asemănător cu o blasfemie. În Hristos ea înseamnă triumful dragostei dumnezeiești. Este aceeași dragoste, care a îmbrăcat pe fiul pierdut cu «haina cea mai bună», atunci când el era îmbrăcat în zdrențe. Nu era haina nevinovăției, pe care o purta Adam. Dragostea ne îmbracă cu haina de nuntă, spre onoarea Fiului Împăratului. Noi am îmbrăcat pe Hristos, pe Hristosul mort și înviat, care a rezolvat toate problemele cu privire la păcate și la păcat. Întrebați-vă, voi care ați băut pe săturate din apele stătute, murdare ale tradiției: de ce nu ascultați de vocea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt și nu luați fără plată apa vieții? Hristos în moartea Sa și în ascultarea Sa în timpul vieții Sale pe pământ a glorificat așa de desăvârșit pe Dumnezeu, că poate să ia frica de moarte și de ziua judecății, chiar și vouă celor care ați insuflat cu succes această frică în sufletele înfometate, care au privit la voi pentru a primi hrană și totuși nu au fost săturate. Este vorba de Cuvântul lui Dumnezeu, la care toți ar trebui să luăm seama. «Dragostea a fost desăvârșită față de noi, ca să avem îndrăzneală în ziua judecății.» Această dragoste își are izvorul în Dumnezeu prin Fiul, și noi vedem intenția ei cu privire la copiii Săi pentru ziua aceea. Ce contrast cu tânguirea tristă „dies irae” (aceasta înseamnă: ziua mâniei), care este admirată de unii ca poezie creștină! Aceasta nu este o „cântare duhovnicească” pentru credincioși, căci dragostea lui Dumnezeu se străduiește să alunge orice frică din inima lor.

Însă gândul este dus mai departe. Ioan ne arată motivul acestui har al lui Dumnezeu și prin aceasta îi mărește valoarea: «pentru că, așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta.» Dacă Dumnezeu nu ne-ar fi descoperit acest adevăr, atunci această afirmație ar putea fi considerată cea mai grosolană aroganță rostită sau scrisă vreodată de un om. Nu vom greși, dacă presupunem că înțelesul deplin al acestui loc din Scriptură cu cea mai mare probabilitate nu a fost nicidecum înțeles în universitățile teologice și de aceea nimeni nu a fost impresionat de acest adevăr uimitor. Căci apostolul explică, că, așa cum este Hristos, suntem și noi credincioșii în lumea aceasta. El spune aceasta în armonie cu întreaga învățătură a acestei scrisori: «ceea ce este adevărat în El și în voi». Hristos a murit și a înviat și poartă mult rod, care este asemenea Lui. Desigur vechiul nostru eu mai este prezent, dar a devenit adevărat ce spune Domnul în Ioan 14,20: «În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu și voi în Mine și Eu în voi.» Această «zi» există începând cu ziua de Rusalii și durează până în zilele noastre. Înainte de această zi nu

era «adevărat» și nici în timpurile viitoare nu va fi adevărat, dar acum este adevărat în credincioșii din timpul harului.

Potrivit acestui adevăr, poziția noastră și modelul nostru nu se mai găsește în primul Adam, ci în Omul al doilea, ultimul Adam. El este Capul, niciodată nu va fi un altul. Fiul Omului a glorificat pe Dumnezeu în ceea ce privește păcatul, moartea Sa a însemnat singura posibilitate de mântuire, căci păcatul a fost în El pe deplin judecat, spre glorificarea lui Dumnezeu. Și Dumnezeu a glorificat pe Fiul Omului prin faptul că L-a înviat și L-a luat în cer; El Îl glorifică în cer, Îl glorifică în Sine Însuși, cum n-a fost la nimeni altul, și nu va putea fi. Dumnezeu nu așteaptă să încununeze pe Fiul pe tronul lui David în Sion sau ca Împărat peste tot pământul. Chiar în ziua învierii Domnul a trimis «fraților Săi» mesajul: «Mă duc la Tatăl Meu și Tatăl vostru, și la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.» Dumnezeu ne ia în natura noastră nouă din Adam cel decăzut și ne așează în Hristosul înviat. De aceea «așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta».

Să observăm însă: nu se spune, cum era El! Învățătura bisericii cu privire la acest punct este total greșită. Întruparea lui Hristos este un adevăr binecuvântat și de însemnătate decisivă pentru credință. Dar ea nu înseamnă unirea noastră cu El; aceasta nu corespunde învățăturii creștinismului. Atâta timp cât Hristos a trăit aici, El a rămas singur; ca Cel mort El aduce mult rod. Unirea cu El a devenit posibilă abia după ce El a murit pentru noi și pentru păcatele noastre. Abia ca Cel înviat, ca Cel care a purtat judecata lui Dumnezeu asupra păcatelor noastre, El a putut spune: «Tatăl Meu și Tatăl vostru, Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru». Catapeteasma s-a rupt abia la moartea Sa; înainte de aceasta preoții, jertfele și Sfânta sfințelor pământească își aveau justificarea din partea lui Dumnezeu. Dar moartea Sa a fost și moartea noastră, și prin învierea Sa avem parte de viața Sa în putere. Atunci a început creștinismul, Duhul Sfânt a venit pe pământ, ca să pecetluiască pe aceia care au fost curățiți prin sângele Domnului. «Așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta.» Poziția noastră «în lumea aceasta» este acum în Hristos; orice poziție înaintea lui Dumnezeu, care nu este în El, trebuie s-o lepădăm. S-ar putea presupune că un suflet învățat în felul acesta s-ar putea declara mulțumit cu înșelătoriile papalității sau compromisurile de diferită natură din interiorul denominațiunilor protestante? Avem noi o poziție creștină binecuvântată pe o bază de nezguduit sau nu? O poziție mai înaltă nu poate exista, și ea ne-a fost dăruită, fiecărui credincios adevărat «în lumea aceasta». Ne mai rămâne numai să credem în Dumnezeu cu privire la poziția sufletului nostru și să cerem har de la El să iubim acest adevăr și să-l trăim. Hristos trebuie să fie totul pentru noi.

Versetele care urmează arată importanța deosebit de mare a ceea ce am găsit în versetul 17: «În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită alungă frica». Cum vorbesc cuvintele lui Dumnezeu inimii noastre! Aici nu este vorba de sentimente, ci de Dumnezeu, care este lumină și dragoste și care vrea să elibereze pe copiii Săi de orice îndoială, pentru ca ei să se poată bucura de toate binecuvântările în toată simplitatea și toată certitudinea. Frica, despre care este vorba aici, nu este compatibilă cu dragostea. Să ne gândim în privința aceasta la mult răspândita rătăcire, că Dumnezeu vrea să ducă pe copiii Săi la judecată, însă cei aleși vor ieși nevătămați din ea! Ce frică chinuitoare dă naștere o astfel de învățătură în sufletele temătoare de Dumnezeu, cine poate evalua aceasta? Raza de lumină a mângâierii este ascunsă pentru ei înapoia tainei de nepătruns, cine aparține celor aleși. În realitate însă lumina adevărată în Hristos luminează strălucitor, permanent, pentru toți care vin la Dumnezeu prin El. Mă îndoiesc tot așa de puțin ca și calviniștii, că toți, care vin la El, sunt aleși. Dar se cuvine învățăturii calviniste să lase sufletele să eșueze pe o relicvă a lipsei de speranță, în timp ce adevărul creștin îndreaptă permanent sufletul plin de dor spre El, Cel care S-a revelat ca Salvator al păcătoșilor și care oferă odihnă sufletului prin credința în Persoana Sa?

Să privim la un creștin, care se chinuie cu această problemă. Ce poate împiedica și sufoca simpatiile lui mai mult decât frica de judecata inevitabilă de la sfârșitul vieții lui pe pământ? Se poate iubi cineva dezinteresat și din inimă, dacă trebuie să te temi, că vei fi aruncat de El în iad? «În dragoste nu este frică», spune apostolul. „Dar în dragostea mea este frică”, spune

credinciosul simplu și se gândește la unele eșecuri proprii, la unele lucruri grave, care îi vor pricinui chinuri în ziua aceea. În această consternare, care îl cuprinde din când în când, el privește într-adevăr suficient la Hristos, ca să-i păstreze o „speranță slabă” în inima sa. Însă el este sigur, că ea nu va fi niciodată suficientă pentru mărturisirea, că va avea îndrăzneală în ziua judecării. Dimpotrivă, îi este teamă să se gândească la ziua judecării, care este legată cu atâta groază pentru el. Prezintă acest caz așa ca și cum eu însumi l-aș fi cunoscut personal, pentru ca toți, care gândesc la fel, să se convingă că părerile lor sunt total diferite de adevărul revelat al lui Dumnezeu. Cine va contesta aceasta, să fie sigur că prin aceasta nu își va îmbunătăți poziția, ci va pune în pericol sufletul lui prin părerea îndoielnică, că Scriptura este în contradicție cu sine însuși sau adevărul, care îi creează aici aceste probleme, este diminuat sau anulat prin alte locuri din Scriptură. Este însă rătăcirea, pe care el și-a însușit-o, care este în contradicție cu locul din Scriptură studiat; căci acesta are ca scop îndepărtarea fricii și nu generarea ei. Numai Hristos, Martorul dumnezeiesc și Garantul dragostei desăvârșite a lui Dumnezeu, poate să înlăture toată frica ta! Acesta este și scopul neschimbabil al acțiunii Duhului Sfânt; El călăuzește în tot adevărul, și anume prin aceea că El glorifică pe Hristos, căci El primește din ce este al Lui și ne vestește nouă. El poate prin aceasta să ne ajute indirect, că El ia lucruri de la noi, ca noi să ne smerim și să ne plecăm înaintea lui Dumnezeu. Dar și prin aceasta El vrea să ne preocupe numai cu Domnul, prin care a venit harul și adevărul și care în Persoana Sa umple totul și în toți.

Mai este un pericol pentru aceia care încă nu sunt eliberați de frică. Ei se sprijină pe botez sau își caută refugiul prin participarea la Masa Domnului, pentru ca prin aceasta să amortizeze frica. Însă Scriptura nu ne dă nici un fel de indicații pentru o astfel de autoamăgire. Dimpotrivă, apostolul a atenționat pe corinteni în prima sa scrisoare cu privire la abuzarea de Masa Domnului, când mulți dintre ei se aflau într-o stare rea și periculoasă. În capitolul 1 versetul 14 el mulțumește lui Dumnezeu, că în afară de Crisp și Gaiu nu a botezat pe nimeni, pentru ca nimeni să nu poată spune, că el a botezat pe numele lui propriu. El a mai botezat și casa lui Ștefana; în rest nu știa, dacă a mai botezat pe cineva. «Pentru că», așa spune el, «Hristos nu m-a trimis să botez, ci să vestesc Evanghelia». Cum ar fi putut el să scrie așa ceva, dacă botezul ar fi fost mijlocul pentru a obține viața veșnică? Hristos, dimpotrivă, nu l-a trimis să boteze; el a lăsat aceasta pe seama altora, să facă acest act la «mulți» dintre corinteni din cetatea aceea, care «au auzit, au crezut și au fost botezați» (Faptele Apostolilor 18,8). În 1 Corinteni 4,15 el scrie corintenilor: «Pentru că eu v-am născut în Hristos Isus prin Evanghelia». Evanghelia, Cuvântul adevărului, a fost și este mijlocul pentru a fi născut din Dumnezeu, și nu botezul, oricât de mare este valoarea lui la locul lui.

În 1 Corinteni 10 apostolul merge mai departe. El atenționează pe corinteni și prin aceasta pe toți creștinii în viață de după aceea, să nu urmeze după modelul lui Israel. Căci cu toate că toți au trecut prin mare și toți au fost botezați în nor și în apă pentru Moise, și toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească și au băut aceeași băutură duhovnicească, totuși Dumnezeu la cei mai mulți dintre ei nu și-a găsit nici o plăcere, căci ei au pierit în pustie. «Și toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca exemple pentru noi, ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit și aceia» (1 Corinteni 10,6). Și în ceea ce privește Masa Domnului, chiar și catolici sinceri și competenți, ca de exemplu cardinalul Cajetan, au lepădat aplicarea greșită a textului din Ioan 6,53-56 la Masa Domnului. Acest loc ne vorbește despre Hristos Însuși în moartea Sa ca subiect al credinței noastre, tot așa cum pâinea vie ni-L prezintă ca Cel întrupat, înainte de moartea Sa. Dacă se aplică aceste locuri la Masa Domnului, atunci se face o greșeală dublă. Pe de o parte aceasta ar însemna, că viața veșnică se poate primi numai prin Masa Domnului; pe de altă parte ar însemna, că oricine ia parte la Masa Domnului are parte de viața veșnică. Ambele ar fi neadevăruri reprobabile. Dar dacă locul se aplică la Hristos în viața Sa și în moartea Sa, atunci ambele sunt adevăruri prețioase. În felul acesta Cuvântul lui Dumnezeu se dovedește a fi superior oricărei argumentări a oamenilor. Pentru credincios Hristos este totul.

Dumnezeu garantează prin Cuvântul Său tuturor credincioșilor dragostea Sa. El face cunoscut dragostea Sa prin aceea, că Hristos a venit în carne, că El a suferit moarte ispășitoare și că El este

acum în glorie, în timp ce ca încununare este dată asigurarea, că «așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta». Aici ne este prezentat harul și adevărul Său, și deoarece Hristos a fost plin de har și de adevăr, fiecare care Îl primește, primește din plinătatea Sa. Aceasta este valabil pentru orice credincios. Aceasta este valabil și pentru tine, dragă prieten îndoielnic, temător! Crezi tu în El, ca un păcătos sărman, vinovat? Crezi tu că Dumnezeu în dragostea Sa de nemăsurat a dat la moarte pe Fiul Său? Renunță la speranța înșelătoare, că în tine ar fi ceva bun care ar putea satisface pe Dumnezeu. Sprijină-te pe autoritatea și harul lui Dumnezeu și primește-L pe El, Cel care a făcut totul bine nu numai pentru Dumnezeu, ci și pentru tine; Dumnezeu L-a trimis aici jos ca ispășire pentru păcate. După ce ai primit vestea bună a lui Dumnezeu și chibzuiesti totul înaintea Lui, poți spune: „Prin har cred că posed viață și pace și am devenit un copil al Său”. Atunci vei ști și tu că ai fost ales. Orice altă cale pentru a obține această certitudine este omenească și periculoasă, nesigură și rea, o înșelătorie a diavolului, care duce la pierzare. Hristos este adevărul, numai El dă siguranța alegerii. Dacă crezi în El și Îl mărturisești, poți spune fără nici o urmă de îndoială: „Dumnezeu m-a ales! Altfel aș fi rămas pe seama mea însumi și a obiecțiilor mele și nu aș fi obținut niciodată credința lucrată divin.” În felul acesta dragostea desăvârșită alungă frica și prin credință îți dăruiește pacea cu Dumnezeu în loc de pedeapsa și chinul cu care s-a preocupat duhul tău.

De aceea este pe deplin înțeles, că, «cine se teme n-a fost făcut desăvârșit în dragoste.» Atâta timp cât nu ești sigur de dragostea lui Dumnezeu, nu vei putea să-L iubești cu adevărat. Dar dacă crezi în realitatea dragostei Sale, în care El a dat pe Fiul Său pentru păcătoși, pentru dușmanii Săi, nu îți va veni El în ajutor? Gândește încă o dată la femeia păcătoasă de odinioară (Luca 7) și la criminalul notoriu de pe cruce (Luca 23)! De ce sunt făcute cunoscut aceste două cazuri extreme, dacă nu pentru faptul că Dumnezeu vrea să te încurajeze prin aceasta? Altfel ele ar fi fost în tăcere trecute cu vederea. Ele au fost însă categoric scrise, ca să ajute pe bărbații și femeile îndoielnice, cărora probabil le vine mai greu să creadă în dragostea lui Dumnezeu, decât îi este celui mai decăzut păcătos.

Nu descuraja nici atunci dacă ajungi la constatarea, că tu nu iubești pe Dumnezeu. Însă nu despre aceasta este vorba în primul rând. Dumnezeu arată spre Hristos și moartea Sa, pe care El a suferit-o pentru păcate; nu este aceasta dovada cea mai bună, pe care El putea s-o dea, despre dragostea Sa pentru tine și pentru mine? Dacă vei renunța la obiecțiile tale și te vei supune acestei dovezi copleșitoare, ca să te lași convins de dragostea Sa, atunci cu certitudine vei iubi, chiar dacă vei recunoaște șovăitor. Alții vor constata schimbarea care a avut loc la tine. Dacă te vei odihni pe lucrarea de ispășire a lui Hristos pentru păcatele tale, atunci inima ta se va deschide față de Dumnezeu, care prin sângele lui Hristos curăță orice pată. Atunci vei striga cu bucurie: „L-am găsit!” și curând vei recunoaște, că El a fost Cel care te-a găsit. Vino la El așa cum ești, pentru ca numai El să aibă onoarea! Și dacă Dumnezeu m-a iubit cu o dragoste așa de mare, pe când în mine nu era nimic demn de această dragoste, pe când toată ființa și viața mea erau pline de păcat, să înceteze El apoi să mă iubească, după ce am devenit copil al Său, după ce prin credința în Hristos am primit înfierea și prin Duhul Sfânt pot striga «Ava, Tată»? Cu siguranță, nu! Nici chiar tatăl meu pământesc nu mă va alunga, chiar dacă ajung pe căi greșite, dacă acționez fără să gândesc și nebunește. Însă Dumnezeu, ca Tată al meu, judecă comportarea mea ca și copil al Său și mă disciplinează, dacă este nevoie. Acesta este rezultatul dragostei Lui permanente, credincioase, atâta timp cât eu mă aflu în pustiu.

O mângâiere uriașă este pentru noi ca și copiii ai lui Dumnezeu și în certitudinea, că noi avem voie să venim la El cu îndrăzneală și fără nici un fel de ezitare cu toate grijile noastre, cu toate nevoile și temerile noastre, cu toate de câte ne rușinăm. Noi avem voie să aruncăm asupra Lui toate îngrijorările noastre, căci El Se îngrijește de noi și ne iubește. Ia însă seama, ca satan să nu poată semăna în inima ta neîncredere față de El! Orice neîncredere se bazează pe o minciună, care ție să-ți aducă pagubă și pe El să-L dezonoreze. Într-o astfel de ispită gândește-te la Hristos și la dragostea Lui pentru tine, și gândurile negre vor dispărea. Dacă eu încă mă mai tem de El,

atunci eu nu am ajuns desăvârșit în dragoste; și cu cât mă las mai mult înșelat, cu atât am nevoie mai mult să-I mărturisesc totul cu încredere în dragostea Sa.

Ce stă la baza tuturor acestora? Apostolul sintetizează aproape totul în cuvinte puține: «Noi iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi» (versetul 19). Pe cât de scurtă este această afirmație (dacă urmărim cele mai bune manuscrise), ea este totuși un izvor dumnezeiesc pentru odihna noastră ca credincioși. Mie mi se pare că sentimentul omului natural este mai mult înclinat să adauge cuvântul „Îl” decât să-l lase la o parte. Dacă în textul original ar fi stat scris „Noi Îl iubim”, atunci ar fi fost pentru fiecare copist, chiar și pentru un creștin cu numele, o acțiune foarte cutezătoare să lase la o parte cuvântul „Îl”, sau „pe El”. Dar dacă renunțarea la el este corectă – și pentru aceasta sunt suficiente motive din punct de vedere al cercetării textului –, atunci este ușor de înțeles, că un copist cu intenție bună a îndrăznit să adauge cuvântul „Îl”, deoarece pe el nu l-a satisfăcut fraza fără amintirea subiectului dragostei. Oricum corespunde pe deplin adevărului, că El este subiectul dragostei noastre.

Privit la modul general eu consider corectă forma prescurtată de citire; ea este impresionantă atât în sine însuși și câștigă mai degrabă prin lipsa precizării exacte a subiectului dragostei, care ar limita și nu ar lărgi sensul versetului. În forma actuală de exprimare el spune, că noi iubim (și anume atât pe Dumnezeu cât și pe copiii Săi), «pentru că El ne-a iubit mai întâi». Hristos este Izvorul dragostei lui Dumnezeu în noi, fără să se țină seama în ce direcție sau asupra cui este îndreptată ea. În nici un caz dragostea nu a rezultat din noi, căci ea își are originea în Dumnezeu. În necredința noastră noi credem că ea ar trebui mai întâi să se nască în noi, și prin aceasta să dea naștere la dragostea Sa. Dar în nici un caz nu este așa. Noi eram morți în păcate și dragostea nu era în noi și de aceea nu putea să pornească de la noi. Succesiunea dumnezeiască a relației noastre cu dragostea și cu Dumnezeu este: «Noi iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi». Spre rușinea noastră trebuie să mărturisim, că acesta este adevărul; dar noi o mărturisim cu plăcere ca adevăr, spre glorificarea Sa și spre binecuvântarea noastră veșnică. Duhul ne-a deschis inimile noastre prin Cuvânt pentru Fiul, pe care L-a trimis Tatăl, pentru ca prin jertfa Sa de moarte să ne dăruiască viață și mântuire. Acum suntem un duh cu Domnul glorificat, avem voie să fim așa cum este El în lumea aceasta, avem voie să rămânem în continuare în dragoste și prin aceasta în Dumnezeu, și Dumnezeu în noi.

În versetul 20 ni se spune ultima mărturisire din rândul mărturisirilor false. Ca și în capitolul 2, și aici este apelat fiecare personal: «Dacă cineva zice: „Eu Îl iubesc pe Dumnezeu”, și îl urăște pe fratele său, este un mincinos; pentru că cine nu îl iubește pe fratele său, pe care l-a văzut, cum poate să-L iubească pe Dumnezeu, pe care nu l-a văzut?» O astfel de afirmație și fel de comportare nu corespunde realității, și apostolul nu ezită să denumească o astfel de persoană ca mincinos. Sentimentele noastre față de un frate sunt piatra de încercare pentru veridicitatea sau lipsa de veridicitate a mărturisirii noastre față de Dumnezeu. Aici este vorba de o verificare zilnică și practică a mărturisirii noastre. Fratele meu, care posedă viața în Hristos și prin sângele Său a fost spălat de păcatele sale, stă probabil înaintea ușii mele. Permit eu inimii mele sub un pretext oarecare să aibă sentimente de ură față de el, în timp ce eu vorbesc despre faptul că iubesc pe Dumnezeul nevăzut? Atunci satan mi-a orbit ochii și eu acționez lipsit de sinceritate. Dacă credința vie ar fi prezentă în mine, atunci viața nouă ar deveni activă și ar da naștere în mine la dragostea lui Dumnezeu. Duhul Sfânt al lui Dumnezeu nu locuiește zadarnic în credincios. Dacă inima mea desconsideră prezența Sa în fratele meu, atunci aceasta este o dovadă clară, că El nu este prezent în inima mea, ca să dea naștere la bucuria părtășiei reciproce prin Fiul, în care ne sunt dăruite toate binecuvântările. Dacă desemnarea ca „mincinos” chiar și între oameni este privită ca fiind deosebit de indecentă, ce este ea atunci în gura unui apostol și în contextul lucrurilor veșnice ale lui Dumnezeu? Astfel singurul Dumnezeu înțelept a purtat de grijă, ca copiii Lui să nu fie înșelați. Cu cât adevărul inspirat referitor la dragoste este mai prețios prin harul dumnezeiesc, cu atât este mai important și ca noi să nu ne lăsăm înșelați prin neadevăr. Apartine căilor de guvernare ale lui Dumnezeu, să lase pe copiii Săi să fie încercați aici pe pământ prin unele încercări. Dacă în noi este dragostea din Dumnezeu, atunci ne vom încrede în

Dumnezeu și vom rămâne în dragoste, fără să ținem seama de faptul dacă celălalt o face. Atunci avem puterea care rămâne în noi a Duhului, care face prezența lui Dumnezeu să fie o realitate vie în sufletele noastre, așa că noi putem rămâne liniștiți și devotați în toate împrejurările.

În versetul 21 ni se face cunoscut cu aceeași grijă, pe care am constatat-o în ocaziile anterioare, să fim ascultători cu privire la dragostea față de fratele. Ce cere așa de multă smerenie ca ascultarea? Ce lucrează mai mult ca ascultarea împotriva mândriei, vanității, patimilor și indiferenței? Ce curaj și ce statornicie primește chiar și cel mai șovăitor credincios prin conștiința că stă în ascultare față de Dumnezeu! De aceea ascultarea este așa de importantă, când este vorba să iubești pe un frate, care probabil din cauza unei greșeli minore este privit ca persoană nedorită. «Și avem această poruncă de la El, că cine Îl iubește pe Dumnezeu să-l iubească și pe fratele său.» Dumnezeu nostru nu ne lasă la aprecierea noastră și la înțelepciunea noastră. Noi am fost sfințiți spre ascultare, și anume spre ascultarea lui Hristos în dragostea Sa de Fiu față de Tatăl, nu spre ascultarea iudeilor, care prin Lege stăteau departe de Dumnezeu. Dumnezeu așteaptă de la fiecare, care Îl iubește, ca el să iubească și pe fratele său. Dacă Dumnezeu Însuși iubește pe fratele nostru, nu trebuie atunci și noi, tu și eu, să-l iubim? Gândul de a te împotrivi voii lui Dumnezeu în privința aceasta este deosebit de umilitor pentru noi. De aceea să ascultăm de Cuvântul Său! Dumnezeu a îmbrăcat voia Sa într-o poruncă precisă, așa că eu, dacă mă împotrivesc, voi simți țepușa în sufletul meu, voi fi în conflict cu Dumnezeu. Și aceasta cu atât mai mult cu cât El se revelează ca Dumnezeu oricărui har. Având în vedere o poruncă așa de clară, ne vom putea noi împotrivi, după ce ne-a fost prezentat adevărul și dragostea prețioasă? Nu ar trebui noi mai degrabă să ne condamnăm din cauza a ceea ce suntem și de felul cum umblăm? Nu acționăm noi din egoism pur împotriva Dumnezeului și Tatălui Domnului nostru? S-ar putea ca fratele să nu-mi placă prin felul lui de comportare și prin vorbirea lui. Dar s-ar putea să fie, că și aprecierea mea este complet greșită și greșeala este mai degrabă la mine decât la el. Dacă fac obiecții împotriva poruncii clare a lui Dumnezeu, cum voi putea atunci să am încredere în mine cu privire la alte lucruri? Nu este aceasta o răzvrătire? Și să ne gândim, împotriva cui este ea îndreptată!

Este o parte a slavei morale a lui Hristos, că El în tot ce a venit asupra Lui, în orice greutate, a umblat în ascultare. Deja înainte de începerea lucrării Sale publice El a trăit în ascultare, i S-a supus și a biruit pe dușman în toate cele trei ispitiri mari. «Este scris!» - «Este scris!» a fost răspunsul Lui, care a dovedit supunerea Sa totală față de Tatăl. Dacă satan a îndrăznit să citeze locuri din Scriptură, care se refereau la El Însuși, atunci El nu a argumentat, ci a replicat: «Iarăși este scris!» El nu S-a îndoit nici o clipă de purtarea de grijă a lui Iehova, și nici de porunca Sa dată îngerilor. Însă Domnul nu era pe pământ să împlinească poruncile lui satan, și El a refuzat să ispitească pe Dumnezeu, ca și cum S-ar fi îndoit de Cuvântul Său. Aceeași ascultare de nezguduit o găsim și la sfârșitul lucrării Sale publice: «Pentru că Eu n-am vorbit de la Mine Însuși, ci Tatăl, care M-a trimis, El Însuși Mi-a dat poruncă ce să spun și ce să vorbesc; și știu că porunca Lui este viață eternă. Deci cele ce vorbesc Eu, așa vorbesc, cum Mi-a spus Tatăl» (Ioan 12,49.50).

Aceeași ascultare a dovedit-o și atunci când a dat alor Săi ultimele învățături; aici El strălucește tot mai clar, atunci când Domnul mergea în întâmpinarea a ceea ce era mai greu, moartea Sa. «Nu voi mai vorbi mult cu voi, pentru că vine stăpânitorul lumii și El nu are nimic în Mine; dar ca să cunoască lumea că Eu Îl iubesc pe Tatăl și cum Mi-a poruncit Tatăl, așa fac» (Ioan 14,30.31). El era în momentul când să-Și dea viața, nu numai din dragoste liberă, ci și din ascultare față de Tatăl. Mai înainte El a spus deja: «Pentru aceasta Mă iubește Tatăl, pentru că Eu Îmi dau viața, ca din nou să o iau. Nimeni nu Mi-o ia, ci Eu o dau de la Mine Însuși. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși. Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu» (Ioan 10,17.18). Cât de clar se arată aici, că Domnul nostru preamărit a făcut toate din punctul de vedere al ascultării. Acesta este și felul de gândire spirituală cel mai înalt, pe care Duhul Sfânt îl poate produce într-un credincios. De aceea cât este de important să punem la inimă cuvintele

Sale serioase: «Cine își iubește viața o va pierde, și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veșnică.»

«Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze, și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Și dacă cineva Îmi slujește, Tatăl îl va onora» (Ioan 12,25.26). Domn preamărit, dorim să Te urmăm, ca să-Ți slujim; dar, vai, cât de mult se clatină pașii noștri! Cât de mare este harul Tău, că slujitorul Tău are voie să fie la Tine și chiar va fi onorat de Tatăl!

Aici, ca și în tot restul vieții creștinului, se extinde autoritatea lui Dumnezeu asupra dragostei. Și deoarece tocmai dragostea este expusă stingheririi fratelui sau chiar eschivărilor, Dumnezeu o îmbracă pentru noi în forma unei porunci, prin aceea că El leagă dragostea noastră pentru El cu dragostea pentru fratele nostru. Practicarea acestei dragoste și tot ce este în legătură cu ea este legată cu aceeași fericire. Numai Cuvântul Său ne poate călăuzi sigur, deoarece practicarea dragostei poate fi foarte diferită, în funcție de împrejurările prezente. Cine poate corespunde unei astfel de cerințe? Izvorul puterii noastre este numai Duhul; El lucrează în noi potrivit cu viața nouă, corespunzător cu ascultarea noastră de Dumnezeu, care ne vorbește prin Cuvântul Său.

După ce a fost prezentată detaliat acțiunea dragostei dumnezeiești față de noi ca păcătoși și în noi ca credincioși, și anume până în ziua gloriei, această secțiune se încheie cu cuvintele: «Noi iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi.» Fără îndoială „noi Îl iubim”. Dacă lăsarea la o parte a cuvântului „Îl” este corectă pe baza analizei textului (așa cum ni se pare să fie), atunci dragostea noastră are aici un înțeles general: noi iubim, și anume nu numai pe El, ci și pe toți ai Săi din jurul nostru.

«Noi iubim.» În inimile noastre nu era o dragoste adevărată, până când am cunoscut dragostea Sa. Din cauza abuzului sentimental al noțiunii „dragoste” este cu atât mai important să ținem cu tărie la ea. Probabil nu este tuturor cunoscut, că a existat o grupare de oameni evlavioși, numiți de unii mistici, care au lansat teoria că nu este dragoste adevărată a lui Dumnezeu decât numai în renunțarea deplină la eul propriu. Această tendință a existat în mod deosebit în Franța, Germania și Olanda, dar avea adepți și în Anglia. Învățătura lor avea un sunet frumos, dar este nesănătoasă și puțin realistă. De la începutul lumii ea nu a fost niciodată o realitate pentru vreun suflet omenesc. Aceasta nu înseamnă, că noi în maturizarea noastră spirituală nu am putea ajunge la dragostea lui Dumnezeu, care este eliberată de eul propriu, așa că noi ne uităm pe deplin pe noi înșine și în conștiința dragostei Sale desăvârșite ne ridicăm și ne găsim plăcerea în natura Sa și în căile Sale.

Noi însă trebuie permanent, spre lauda harului Său, să începem cu faptul, că Dumnezeu ne-a iubit deja, pe când noi eram încă în păcatele noastre. El ne-a mântuit numai pe baza propriei Sale îndurări (Tit 3,4-7). Ar fi un semn al unei mari neștiințe, necredințe și aroganțe, dacă noi în Hristos și lucrarea Sa nu am recunoaște dragostea lui Dumnezeu pentru noi, care s-a îndreptat spre noi deja atunci când eram în pierzarea noastră totală și starea păcătoasă. Ar fi fără valoare, să nu vrei să vezi profunzimea dragostei Sale și după aceea să faci eforturi ca printr-o dragoste dezinteresată de sine să te ridici spre El; prin aceasta am tăgădui în necredință adevărul cu privire la Dumnezeu și Fiul Său și cu privire la noi înșine. Aceasta este numai o activitate mascată a „eului” propriu, la care se dorește să se renunțe și care cu toate acestea este protejat. Ea conduce nu la o glorie de sine redusă, ci la o încântare de propria stare. În mod deosebit într-o astfel de atitudine părtășia cu Dumnezeu are de suferit, așa cum ea este descrisă de apostol. Ea se bazează pe viața lui Hristos în noi, pe eficacitatea deplină a jertfei Sale de moarte și pe rămânerea lui Dumnezeu în noi, pe baza acesteia, prin Duhul Său care ne-a fost dat. Toate acestea sunt partea comună a tuturor credincioșilor, chiar dacă sunt puțini care trăiesc această parte așa cum ar trebui s-o facă toți. Ce trist, când copiii lui Dumnezeu se coboară la părerea, că sentimentele lor față de Dumnezeu ar fi propriu-zis dragoste mare, și își găsesc în aceasta o astfel de bucurie, ca și cum aceasta ar fi starea cea mai fericită pentru sfinții lui Dumnezeu pe pământ! Dragostea lui Dumnezeu în Hristos este singurul izvor și singura plinătate a oricărei dragoste; cât de mică trebuie să arate dragostea noastră în comparație cu dragostea Sa!

Cât de simplu, de plăcut, dar și de hotărât este Cuvântul Său în locul acesta: «Noi iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi». Dacă noi suntem copiii Săi, atunci cu siguranță noi vom iubi. O schimbare uriașă a avut loc la noi cei care odinioară într-un fel sau altul eram umpluți de eul propriu, dar acum am fost făcuți capabili să iubim cu dragostea care este din Dumnezeu. Noi iubim pe Hristos, iubim pe Dumnezeu, care L-a dat, și noi iubim pe copiii lui Dumnezeu, care L-au primit așa cum L-am primit și noi. Toate acestea sunt incluse în cuvintele «noi iubim». Însă toate acestea nu ar fi fost posibile, dacă El, atunci când noi eram încă în țărâna morții, nu ne-ar fi «iubit mai întâi». Cuvintele sunt de aceea totodată o atenționare, de care inimile noastre au nevoie, pentru ca noi să fim eliberați de admirarea de sine și de preocuparea cu eul propriu. Ele distrug concepția nebună că printr-un pas de credință deosebit noi am ajunge la o stare de desăvârșire morală și prin aceasta am deveni eliberați de păcatele noastre. Gândul de a fi desăvârșit în sensul acesta este dovada cea mai clară și cea mai sigură a nedesăvârșirii noastre. Prin aceasta suntem dovediți a avea o mare necunoștință cu privire la Sfânta Scriptură, care în mod remarcabil se găsește la toți cei care se dedau unei observări sistematice de sine însuși.

Pe de altă parte este o realitate de netăgăduit, că preocuparea cu Hristos prin Cuvânt și prin Duhul ne conduce într-acolo, că El devine totul pentru noi și noi nu suntem nimic în ochii noștri. Aceasta poate și trebuie să meargă așa de departe, că în fericirea, pe care sufletele noastre o găsesc în El și în Dumnezeu Însuși, ne uităm total pe noi înșine. Unii creștini inteligenți, prudenți, nu aud cu plăcere așa ceva. Ei spun, nu se poate umbla permanent în Duhul pe o astfel de înălțime, trebuie să cobori și în vale. Dar mărturisește aceasta despre înțelepciunea spirituală a acestor creștini? Nici un credincios nu se va afla într-o stare de înălțare de sine, în timp ce el umblă deplin conștient în prezența lui Dumnezeu. Pericolul ca el să se mândrească din pricina faptului că el a trăit acolo unde mulți alții nu ajung, apare abia atunci când el părăsește această prezență. Fraților, dacă noi credem pe apostol, atunci putem fi convinși, că noi rămânem în El și El rămâne în noi. Această cunoaștere ne este făcută cunoscut prin dragostea Sa, care a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat, nu prin sentimentele noastre, care sunt așa de schimbătoare ca luna și ca aceia care ne induc în eroare, ca noi să ne încredem în noi înșine, creaturi sărmane și nebune. Urmarea binecuvântată va fi apoi, că în toată simplitatea noi «ne și laudăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am primit acum împăcarea» (Romani 5,11).

Să mai observăm și cât de caracteristic este pentru apostolul Ioan, că după tratarea unei teme cu cel mai sublim caracter urmează un cuvânt de învățătură practică, și câtă nevoie avem noi de aceasta! Învățătura este folositoare sufletelor noastre, căci Dumnezeu a lăsat să fie scrisă, și El știe cel mai bine ce folosește la glorificarea Lui în noi. «Dacă zice cineva: „Eu Îl iubesc pe Dumnezeu”, și îl urăște pe fratele său, este un mincinos.” În ochii apostolului era prețios să practice adevărul și nu numai să vorbească despre el. Pe el îl interesa realitatea sfântă. Dacă cineva deci urăște pe fratele său, el este un mincinos. Nimeni nu a vorbit așa de clar și, dacă este necesar, fără să țină seama de om, ca Ioan. Cu toate acestea nu se poate nega, că dragostea lui chiar între apostoli ocupa un loc deosebit. Să nu fie tot așa și cu noi, că suntem datori lui Dumnezeu? Cum se deosebește această dragoste de ceea ce se consideră dragoste în acest timp degenerat! Se imită lumea cu principiul ei, fiecare să fie lăsat în voia proprie și conștiința să nu fie tulburată. Cât de departe a fost apostolul de un astfel de mod de gândire! Pe el îl interesa, între credincioși să numească răul fără sfială.

Ceea ce la un creștin cu numele este activ în măsură deplină, la un adevărat mărturisitor poate fi parțial prezent, dacă el nu umblă prudent și cu atenție. Necedinciosul va fi prada lui satan prin păcătuirea conștientă. Când un credincios păcătuiește (nu: trăiește în păcat), prin aceasta starea lui spirituală va fi slăbită și Duhul lui Dumnezeu va fi întristat. Într-o astfel de stare s-ar putea ca el să se comporte față de fratele său într-un fel nedemn de Hristos sau în general nepotrivit. Am văzut cum harul devine activ și reabilitează, cu toate că aceasta s-ar putea să nu aibă loc automat. Până la restaurarea sufletului, credinciosul se află într-o stare dureroasă în opoziție cu gândurile lui Dumnezeu. Această lipsă de armonie cu Dumnezeu este gravă; credinciosul are, ca să folosim

felul de exprimare din cartea Levitic, «o umflătură în pielea cărnii sale», dar nu o lepră ca acela care urăște pe fratele său. Dumnezeu poate totuși ca acest rău să slujească spre binele celorlalți. Așa spune psalmistul: «Fărădelegea celui rău spune înăuntrul inimii mele (nu: inimii lui): „Nu este teamă de Dumnezeu înaintea ochilor lui”» (Psalm 36,1). Prin har o astfel de abatere slujește ca atenționare; căci toate lucrurile lucrează împreună spre bine, pentru cei care iubesc pe Dumnezeu. De aceea în acest verset noi găsim lecțiile practice și impresionante, că noi trebuie să ne păzim să nu purtăm adevărul pe buze, dar să nu-l facem. «Pentru că cine nu îl iubește pe fratele său, pe care l-a văzut, cum poate să-L iubească pe Dumnezeu, pe care nu l-a văzut?» Logica nu a dat încă niciodată naștere la dragoste și ea nu depășește concluziile raționale. Dar natura nouă, care lucrează în noi prin Hristos, dă naștere la ceea ce corespunde gândurilor lui Dumnezeu.

Noi nu trebuie să vorbim despre lucrurile care nu pun inima la încercare. Dumnezeu rânduiește împrejurările în așa fel, că noi suntem puși la încercare în mod practic. Cum ne comportăm față de aceia care sunt frații noștri? Prezentarea, pe care o dă apostolul povățuit divin despre adevăr nu permite nici un subterfugiu. El folosește un tablou, care în simplitatea lui pare aproape copilăresc (dar în nici un caz pueril) și totuși este dumnezeiesc și instructiv. Mândria omului ar privi această ilustrare ca lipsită de însemnătate. Oamenii își imaginează că sunt desăvârșiți și își revendică dreptul de libertate, de a da frâu liber nemulțumirilor și antipatiilor lor, după cum le place. Chiar și credincioșii pot ajunge în încercări prin împrejurări, cum ar fi felul greșit de a proceda al unui frate. Nu trebuie totuși să-l iubesc pe fratele? Desigur! Comportarea lui ar putea să dea o altă formă de exprimare a dragostei mele, dar în orice caz lui trebuie să i se arate dragoste potrivit gândurilor lui Dumnezeu, chiar dacă aceasta nu totdeauna este posibil să se facă în aceeași formă. Dar dacă te îndepărtezi cu dispreț și desconsiderare de un frate care s-a rătăcit, nu se arată că ești gata de a purta sarcina lui, sau se arată indiferență, cât de mult lipsește dragostea adevărată unei astfel de persoane! Dragostea se arată prin aceea că iei parte la necazul fratelui, chiar dacă prin greșeala lui el nu s-a smerit suficient. O muștrare s-ar putea numai să-l provoace, de aceea dragostea acționează altfel. De aceea în nici un alt domeniu noi nu avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu mai mult ca în înfăptuirea practică a dragostei.

Credincioșii, care trăiesc în dragoste, știu unde se pot adresa când sunt în greutate. În privința aceasta, ca și în toate celelalte lucruri, ei sunt călăuziți de Dumnezeu prin Duhul Său. Dragostea nu se comportă cum nu se cuvine, ea nu caută ce este al ei. Ea știe să suporte totul sau să acopere, ea speră totul, ea crede totul, ea îndură totul. Ce este așa de perseverent ca dragostea? Când toate celelalte eșuează, dragostea nu eșuează niciodată. La această dragoste am fost noi chemați în Hristos, și noi avem ocazii suficiente s-o practicăm. Acolo sunt frații noștri, pe care «i-am văzut», mulți dintre ei sunt în împrejurimile noastre. Dacă eu mă dedau la situații care mă împiedică să văd pe frații mei sau să mă preocup de ei, deoarece mă preocup cu alte lucruri, care îmi plac, atunci nu umblu în dragoste. Dacă această comportare devine la mine obișnuință, atunci cu toată certitudinea mă aflu într-o stare periculoasă. Este necesar să se condamne o astfel de stare și să cerem eliberare de la Dumnezeu. Fie ca dragostea de frați să rămână!

Mai este un alt lucru important, care stă aici în legătură cu cele spuse. Subiectul este tratat aici detaliat și în concordanță cu relația minunată, intimă, în care noi am fost aduși cu Tatăl și cu Fiul. Dragostea este aplicată aici la lucrurile obișnuite din viața zilnică; aici se dovedește veridicitatea ei. Ea ne este prezentată într-o formă deosebită, aceea a unei porunci: «Și avem această poruncă de la El, că cine Îl iubește pe Dumnezeu să-l iubească și pe fratele său.» Mulți creștini consideră că în cazul poruncilor trebuie să fie vorba de ceva legalist. De aceea în privința acestui cuvânt se gândesc mereu la Lege, la slujba aducătoare de moarte și condamnare. Dar cine a pătruns mai adânc în evanghelia lui Ioan și în epistola cu care ne ocupăm a apostolului, ar trebui să fie mai bine instruit în privința aceasta. Să te gândești la Lege în cazul versetului de mai sus ar fi o rătăcire gravă. Biblia conține o mulțime de porunci, atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament, care au un caracter cu totul altul decât Legea. Diferența este clară: Rânduielele Legii sunt adresate omului în carne, ca să dovedească stricăciunea lui și răzvrătirea lui împotriva

lui Dumnezeu. De aceea lui îi era imposibil pe această bază să poată sta măcar o clipă înaintea Dumnezeului sfânt. Dar când s-a arătat harul salvator al lui Dumnezeu, Hristos Însuși S-a dat la moarte pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărâdelege și să-Și curățească un popor plin de râvnă pentru fapte bune. Aduși în această stare, noi avem nevoie de poruncile Lui și primim poruncile Lui ca un fel de îndrumătoare divine, care să ne conducă în siguranță prin întortochelile vieții. În timp ce noi ne aflăm în lumea aceasta, Dumnezeu ne poruncește să practicăm dragostea, atunci când sunt nevoi și suferințe. Această poruncă El a dat-o copiilor Săi.

Să presupunem că un soț ar îndemna energic, cu insistență, pe soția lui să facă ceva – fie că o numim sau nu o poruncă din partea lui -, va considera ea o povară să asculte? Dacă ea iubește pe soțul ei, cu siguranță o va face cu bucurie. O femeie străină nu va accepta o astfel de poruncă, deoarece el nu are nici un drept să-i poruncească ceva. Se vede marea diferență dintre cele două femei; diferența constă în relația persoanelor una cu alta. Noi credincioșii am fost aduși la Dumnezeu într-o relație intimă, și El ne pune pe inimă ca poruncă a Sa, să iubim pe fratele nostru.

Trebuie de asemenea să se plece de la faptul că soțul ar trebui să cunoască unele lucruri mai bine decât soția sa; în orice caz el trebuie să ocupe față de soția sa poziția de conducere. Responsabilitatea este la el, el nu se poate sustrage de la ea fără să nu păcătuiască. Desigur el trebuie să poarte grijă, ca să se lase călăuzit de Dumnezeu în tot ce spune. Dacă face aceasta, este de datoria lui să vegheze asupra împlinirii dorințelor lui, în timp ce soția lui ar trebui să simtă aceasta nu numai ca o obligație ci și ca o bucurie. Dacă aceasta este clar deja pentru oameni, cu cât mai mult atunci se cuvine pentru un copil al lui Dumnezeu! El mă iubește în chip desăvârșit, m-a făcut copil al Său și din cauza mea n-a cruțat ce avea cel mai scump, pe propriul Său Fiu, și toate acestea pe când în mine nu era nici cel mai mic motiv de a fi iubit. Acum El nu mă mai iubește ca pe un păcătos, ci ca pe copilul Său. Să nu accept eu atunci poruncile Sale ca subiect al încrederii cu bucurie? În privința Lui nu este nici o îndoială cu privire la bunătatea și înțelepciunea Sa desăvârșită în toate căile Sale. De la un soț sau de la un tată pământesc nu se poate aștepta aceasta în chip desăvârșit. Cu toate acestea era obligația noastră să onorăm pe părinții noștri și să ascultăm de ei, cu excepția când poruncile lor ar fi stat în contradicție directă cu Cuvântul clar al lui Dumnezeu. Cu cât mai mult suntem noi chemați să împlinim de bună voie voia lui Dumnezeu și cu toată dragostea, ca copii ai Săi!

Relația noastră cu Dumnezeu nu permite nici o excepție în această privință; noi suntem chemați la o ascultare desăvârșită. Luther, în felul lui înfocat, nu a dorit niciodată epistola lui Iacov, deoarece el nu a înțeles-o cu adevărat. El a venit din neștiința catolicismului și a avut mult de învățat; însă înțelegerea acestei epistole i-ar fi putut aduce foleose mari. Desigur este așa, că Iacov a fost inspirat să scrie despre justificarea „înaintea oamenilor”; nu despre justificarea care trebuie „crezută”, ci despre aceea care se vede în exterior. Însă în acest context el vorbește în mod minunat despre „legea libertății”, care acum conduce pe copiii lui Dumnezeu și domnește peste ei. Ea este în opoziție cu Legea lui Moise, legea robiei. Dumnezeu a dat copiilor Lui o lege a libertății. Cum să se înțeleagă aceasta? Natura nouă dorește mai mult decât orice să facă voia lui Dumnezeu. Când i se arată în ce constă această voie, atunci inima o aprobă în totalitate. Desigur la aceasta aparține rugăciunea și vegherea asupra cărnii. De asemenea satan încearcă să pună înaintea ascultării cât se poate de multe obstacole. Dar numai când am recunoscut ce ne-a poruncit Tatăl, atunci orice rezistență o vom condamna ca fiind rea și vom prețui voia Sa ca lege a libertății. Natura nouă își găsește plăcerea în aceasta; și Iacov vorbește mai mult despre natura nouă decât despre mântuire, așa cum ea este tratată detaliat de Pavel. În capitolul din epistola lui Iacov, din care am citat cuvintele de mai sus, ni se spune că Dumnezeu «potrivit voii Sale, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim ca cele dintâi roade ale făpturilor Sale» (Iacov 1,18). În ceea ce privește esența acestui fapt este același lucru cu ceea ce Ioan numește viața și Petru, natura divină. Apostolului Pavel i-a fost dat în mod deosebit să prezinte lucrarea lui Hristos de răscumpărare și să ne arate imboldul puternic, pe care dragostea jertfitoare de sine, violentă, a lui Hristos îl exercită asupra inimii. Iacov, dimpotrivă, ne prezintă noua natură, care corespunde voii

revelate a lui Dumnezeu. În felul acesta noi primim prin diferiți apostoli o lumină concentrată, strălucitoare, pentru sufletele noastre.

În versetul 21 ni se arată în mod remarcabil, că dragostea pentru frații noștri corespunde naturii noi nu numai în ceea ce privește caracterul ei, ci este solicitată de Dumnezeu ca un act de ascultare față de El. Ce este mai important pentru noi, dar și mai umilitor, ca ascultarea? Există ceva mai potrivit, ceva care să fie mai asemănător cu ființa lui Hristos, decât ascultarea? Este locul pe care Hristos l-a ocupat în chip desăvârșit, dăruindu-și viața în dragoste deplină față de noi. «Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu» (Ioan 10,18). A fost o povară pentru El, pentru că a primit o poruncă de la Tatăl? Nu, pentru Domnul nostru Isus aceasta a însemnat o plăcere suplimentară și de nemăsurat, să facă voia lui Dumnezeu, oricât de mult ar costa. Dragostea Sa desăvârșită și porunca Tatălui Său s-au unit în această dorință. Și o solicitare asemănătoare ne este adresată și nouă, să iubim pe copiii lui Dumnezeu: «Și avem această poruncă de la El, că cine Îl iubește pe Dumnezeu să-l iubească și pe fratele său.» Inimile noastre ar trebui nu numai să fie mânăte spre această dragoste, ci noi știm și că prin aceasta plăcem lui Dumnezeu și facem voia Sa. Și «cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac», așa cum a spus apostolul mai înainte (capitolul 2,17). Să nu uităm niciodată, că Dumnezeu unește dragostea pentru El cu dragostea pentru copiii Săi; El nu vrea să aibă pe una fără cealaltă. Dragostea Sa să fie dragostea noastră, glorificarea Sa să fie obligația noastră, căci El iubește pe fiecare în parte dintre noi și pe toți împreună cu aceeași dragoste desăvârșită!